

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Melyben hához hordva és vidékre postai megküldéssel:

Egész évre 4 frt — kr.
Félévre 2 frt — kr.
Negyedévre 1 frt — kr.
Egyes szám ára 10 kr.

Hirdetéseket jutányosan számítunk.

Hivatalos hirdetések 100 szög 1 frtért közöltetnek.

Kincstári bélyegdíj minden hirdetésért 30 kr.

SÁTORALJA

Zemplénnvármegye közérdekeit képviselő hetilap.

Megjelenik minden szombaton.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos: **Steinfeld Jenő.**

SZERKESZTŐSÉG

és

KIADÓHIVATAL

hova a lap stelliemi részét illető közlemények a az előfizetési pénzek, hirdetési kezesítők s díjak és a lap szétküldésére vonatkozó felszólalások intézendők:

Sárospatak, Kőrös-utca 178. sz.

Kéziratokat nem adunk vissza.

Érmentetlen leveleket nem fogadunk el.

Nyitlittér minden sora 10 kr.

Előfizetési felhívás.

A „Sátoralja” megfutotta pályájának első negyedévét. Hogy mint futotta meg, azt megjelent számaink alapján egyedül a nagy közönség ítélheti meg. Nekünk célunk volt a múltban s célunk lesz a jövőben: a közérdeket önzetlenül munkálni.

Függetlenek voltunk és leszünk lefelé és felfelé.

Kimondottuk s kimondandjuk az igazat mindig és mindenkiel szemben!

Hűen, odaadóan védelmeztük a közönség érdekeit: szolgáltuk a közügyeket haszonlesés nélkül. Munkáltuk a társadalom különféle elemeinek egybetartozandóságát. Törekvésünk ez lesz a jövőben is.

S most, midőn az első negyedév lejártaival új előfizetésre hívjuk fel a t. közönséget, teszszük azzal a boldogító hittel, hogy lapunk számottevő faktora a mi társadalmi életünknek, hogy fáradságos munkánk jó hatással van a közjó fejlesztésére s előbb vagy később, de bizonyára hasznos gyümölcsöket fog teremni.

Lapunk egyformán felelendői ez után is a társadalmi és közgazdasági élet minden ágát.

Vezérezük mindig aktuális jelentőségű kérdésekkel fognak foglalkozni s főszeljek leszen meggyőzni a közönséget közmívelődésünk s közgazdaságunk fejlesztésének kiválóan szükséges voltáról.

Iránycikkeink gyakorlati utakat mutatnak a jövőben is: vagy a közérdekeség,

megyei s városi közelet érdekeivel, követelményeivel, a polgárok közérdekeivel foglalkozandnak. Nincs a társadalmi életnek az a fontosabb ága, melyre ki ne terjeszkednénk a jövőben is.

Tárczarovatunk a kellemest a hasznossal összekötve fogja szolgálni. Arra fogunk törekedni, hogy e rovatban komolyabb kérdések is helyet foglaljanak, de mindig nemesen szórakoztatva.

E nemű cikkeink irására a munkatársak legkiválóbbjai vállalkoztak.

„Csarnok” rovatunkban tért nyitottunk az elevenebb, jökedvű humornak, a könnyű, de sohasem izlettelen, frivol hangnak.

Hirrovatunk pedig gyorsan és híven tudósítja az olvasó közönséget a vármegyében előforduló nevezetesebb eseményekről s nincs e megyének oly fontos pontja, melyen tudósítónk ne volna. Híreink bősége, értesüléseink hűsége máris sokak elismerését vívta ki lapunk számára s tudósítóink szaporodtával ezen eddig is gazdag rovatunkat még tovább fogjuk fejleszteni.

Im. ezek a főirányok, melyek vezették és vezetik a Sátoralját, ezek a szempontok, melyekkel polgártársaink érdekeit szolgáltuk és szolgálni fogjuk.

Ezért bízva a közönség jóindulatában, a közérdekért, szépért, nemesért való lelkesülésben, előfizetésre szólítjuk lapunk barátait, hangsúlyozva, hogy nem anyagi haszon — melyre vidéki lapnál gondolni sem lehet, — hanem az egyetemes érdekek igaz szeretete: a társadalmi érdekek iránt való őszinte joakarát tartatja kezünkben a tollat s lapunknak e szempontokért

való fenntartásán kívül nem ismerünk más célját.

Ilyen független lap fenntartása a közönség érdeke; az egyesek vállaltat munkája viszi előle a közjót s ha mindenki megteszi a maga helyén kötelességét, diadalra jut a szóp, jó és igaz s boldoggá lesz, felvirágozik a haza. Ezeket tűzi ki a „Sátoralja” munkálni az új negyedévben is. Hogy helyes-e, azt a t. közönség ítéli meg. Itéletének az által ad kifejezést, hogy előfizetéseivel lehetővé teszi a lap fennmaradását. Mi a nagy közönség itélete előtt tisztellett fogunk meghajlani. Ha úgy itél: dolgozunk kiartóan, önzetlenül; avagy félben hagyjuk a munkát azzal a megnyugtató tudattal, hogy nemes volt a csej, melyért munkálni törekedtünk.

A „Sátoralja” előfizetési ára: egész évre 4 frt, fél évre 2 frt, negyed évre 1 frt.

Az előfizetési pénzek a „Sátoralja” szerkesztőségéhez Sárospatakra küldendők.

Eldobott milliók.

(S.) Hollandia, Európának legboldogabb állama, alig bir kulturterületeket s agrikulturája szóba sem jöhet. Honnan van mégis boldogsága? Aránylag kis területen háromszor annyit em per lakik, mint hazánkban, ipara nem ad elegendő módot a megélhetésre s mégis polgárai vagyonosak, gazdagok.

Tyrol a maga sziklás, kietlen vidékeivel, mivelhetetlen hegyeivel, vízáradásoknak, lavináknak kitéve völgyeivel s arany-

TÁRCZA

Szomorú történet.

(Elbeszélés).

— A Sátoralja eredeti tárczája. —

IV.

Szerelmük változatlanul tartott hónapokon keresztül, teljesen átadva magukat egymásnak, elmerülve a boldogságba.

Elveztek szerelmük gyönyöreit.

Az élet azonban, mely megmutatta, kitárta előttük rózsás oldalát, kezdte mutogatni tövisseit is. A leány ábrándos jelleménél fogva, folyton kizozta az ifjút, tenne már ő is nála látogatást éjjel.

A joggyármokok azonban jól tudta, hogy a köztük levő viszony titok csak addig fog maradni, míg kettojökön kívül senki sem tudja s épen azért nem akarta a leányt s magát kitenni annak, hogy vagy a mama vagy a család nezzet vehessék a dolognak.

Egy szombat este azonban, miután társaival

mulatott egész délután, az izgalom következtében, beleegyezett, hogy elmenjen.

Nem süttöt a hold s lassú lépésekkel, óvatosan kellett előre haladniok. Atölelte a leányt, az meg puha, meleg testét egészen az ifjuhoz szorítva, ballagott mellette. Mikor a két kertet egymástól elválasztó alacsony kőfalon kellett átmaszni, alig hogy letelek az utolsó téglafokról, elejökbe állott a mama.

Az öreg asszony rég sejtette, hogy leánya valami rendkívülit tesz. A nappali alvások, a sokszor kimerült arca, a gyakran vizes cipők es a harisnyák felköltöttek gyanakodását. Az nap este épen megleste leányt. Elkíserte ment a kofalig, de az öregesség nem engedte már, hogy az alacsony falat áthágya, tovább menjen, kénytelen volt ott maradni. Annál nagyobb volt azonban az elhatározás lelkében, hogy leányt . . . S esodálatos! mikor leánya így a gavalérral, a szeretővel együtt előtte állott, akkor nem jutott szöhoz. Összeroskadt.

Azután megfogtak az öreg asszonyt s bevitték a tornácra s az ifju elfutott.

Nem soká élte túl ezt az öreg Berneré; harmad napra meghalt. A 60 éves, egyszerű, együgyű szivet jobban megtörte a csapás, hogysem ki bírta volna állani.

Eltemették. A leány rirt s rendkívülileg tudta azinlelni fájdalmát, vesztését.

A temetés után folytatta előbbi tetteit, sőt most, hogy sem a mama, sem a család nem akadályoztak, mert elbocsátot a őket, a gavalérrt is fogadhatta ejjelenkin.

Öve volt minden vagyon s bár a gazdag pék fia, de meg a tanár úr, Felőp Maximilián is mogkérték, nem ment feljéz. A kis városi pletyka megindult. Illelmes módon füreszelték, reszelték a kisasszonyt Kolnai, a gyógyszerész es a nála összejáruló úri publikum. Bár nem tudtak a valóból semmit, mégis füreszelték, mert természete a kis városi népnek, hogy ha nem tud semmit, ha es az nála.

A leány vegre megun a s sok mende-mondát s azt mondta egy éjen az urinak:

— Összekötöttél velem nár az életedet, szeretsz, szeretlek, megötölem miattad anyámat, eldobtam becsületemet, oda dobtam magamat szerelmednek. Vagyonon van elég arra, hogy megéljünk belöle ketten. Hagyjuk itt ezt a rongyos várost, menjünk fel a fővárosba, vagy el, legyek törvényes nőd, megélünk jövedelmemből s ha meg nem élünk is belöle — folytatá — képejose vagyok s el tudlak tartani vele, magad is fogsz valami munkakört találni s megélünk együtt.

lag sürü lakosságával mégis független vagy, mindig s lakói nem panaszkodnak szegénység miatt. Az anyagi nyomorból folyó szociális zavarok ismeretlenek e hegyölgyes országban. A tyroli pontos fizeti adóját, tisztességesen ruházók és táplálkozik, gyermekeit iskoláztatja, mégis minden évben marad félretett fillére. — Mi az a csodatalizmán, mely boldogságot ad a természetől szegényen ellátott, népes országoknak, míg a természetől gazdagon megáldott s **aranylag** kevesebb lakosságú hazánk tiszta magyar népe nyomorog s inségben szenvedve kétségért kiált.

Ha az okokat nyomozzuk, végtelen egyszerű tényekben találjuk fel azokat. Hollandia, Belgium, Németország igen sok kisebb tartománya, az osztrák császárság némely tartományai üzletszerűleg ültetnek gyümölcsstermelést. Ki bejárta Hollandiát, tanúbizonyságot tehet arról, hogy ott az utak szélei, a mesgyék, a másékat használhatatlan területek be vannak ültetve mindenütt gyümölcsfákkal. És a holland, vagy tyroli paraszt bámulatos módon tudja táplálkozásához, pénzének gyarapításához a gyümölcsöt felhasználni. Péntzt ad a gyümölcs nyersen eladva, péntzt ad a gyümölcs feldolgozva. Hála-salob, mint a búzatermelés, mint az ipar, mint a kereskedés, mert igen kevés munkát óriási perczent tiszta hasznot hoz.

Ha a lapok hirdetési rovatait tekintjük, azt látjuk, hogy 2 kr. darabja az almának s a töltege felé egyre ritkuló hirdetések az bizonyítják, hogy minden termelő túladott már készletén s a közönség sietett megvásárolni a termelt mennyiséget.

Tudós orvosok hosszú cikkeket írnak a gyümölcs kiváló egészségi hatásáról, a lapok felkapják e cikkeket velejét s közlik, miniszterium, egyesek, társulatok folyton hirdetik a nemzetgazdaság eme pártágának fontosságát s mégis alig történik valami a gyümölcsstermelés **egyetemese** váltának érdekében hazánkban.

Ha Ujhely és Sárospatak piacát tekintjük meg, ahol sem lehet egyetlen tisztelegés almát, vagy körtét kapni a piacon, silány, piszkos, romladozó, ütődött gyü-

mölcs az, mit kaphatunk, még pedig halatlán drága árért.

Pedig nincsen család, melyben hetenként egyszer-kétszer el ne mondanák: „De jó volna egy kis gyümölcs!“ Hitvány minőségű narancscsal kénytelen a szülő kielégíteni gyermekét, mert jó, élvezhető almát, körtét nem nyújt a piac.

Pedig Magyarország a természetől gazdagon megáldott ország, csemege gyümölcse elsőrendű; szilva, alma, körte, barack, mind kiváló minőségű terem. S mégis Erdély s a Dunántúl pár helyét kivéve alig lehet helyet látni, hol a gyümölcsöt igazán jövedelmi forrásul tekintik s e célból **nagyban** is tenyésztik. Mert egy-két gyümölcsfa megakad mindenütt, de hogy abból a **népnek** volna jövedelme, arra alig találunk példát. Csak házi használatra termelünk gyümölcsöt s azt az egy-két vekányi fölösleget adjuk el a kofának, ami megmarad, annyit, amennyit ad érte.

Ebben van a hiba. Ha már nincs meg bennünk az a szorgalom, mely a külföld földművelő népében megvan, ha már nemzeti sajtáság nálunk, hogy temérdek földet engedünk a bozót, dudva és tövis birodalmául, legalább volna annyi eszünk, hogy amit végtelen kevés fáradsággal ingyen nyújt a természet s jóformán orronk elébe tartja, — azt felhasználjuk.

Ugyan van-e a hazában hely, amely gyümölcsstermelésre alkalmasabb volna, mint a Hegyalja vulkánikus talaja, mely eddig csak a szőlőtermelésben tudott hírnévre emelkedni? Igen, de ezt már tönkretette a fillokszera, mi fogja pótolni azt a rengeteg pénzt, amely eddig a borért itt maradt? Az újraültetett szőlők? Még kétes az eredmény s akkor is nem lehet-e kevesebb teret hagyni a kőkény és galagonya számára s több eddig is haszontalan területet ültetni be gyümölcsfával?

Van-e külföldön valahol olyan iszonyú földpazarlás, mint a mit a pataki s általában a hegyaljai ember elkövet?

Széles mezei utak, óriási árterek, töltések oldalai, szántóföldek végei mind önként kínálkoznak a gyümölcsstermelésre, de a hegyaljai ember eperfát ültet, hogy

legyen mit felkapkodni a kacsáknak s elfeledi, hogy a gyümölcs árából csengő koronákkal tölthetné meg zsebeit.

S fájdalom, hogy e keserű, de igaz vád nem csak a Hegyaljára, hanem Magyarország egész lakosságára vonatkozik igen kevés kivétellel. Fájdalom, hogy csak ma és ma is csak kevesek kezdik belátni fentebbi szavaink igazságát s veszik fel a harcot a közöny, a társadalom eme leggyilkosabb betegsége ellen.

Mert ma, amikor a tudatlan nép között felgyűlt a szocializmus félremagyarázott tanainak ijesztő réme, minden alkalmat meg kell ragadni, hogy kényer adjunk a népnek kezébe s az egyre terjedő fel-forgató szellemet kiirtsuk azzal, hogy újabb és újabb keresetforrásokat teremtve, betömjük száját az éhező, s kínjában pusztító nyomornak!

Ez a társadalmi rém egyre terjed s maholnap elboríthatja az egész országot, mert nyomor mindenütt van s aki szenved, az elégedetlen. Ha telen át pénzlehetne egy keveset a gyümölcsből, bizony kevesebb szenvedése volna, s nem nézné kétségbeesve gyermeke rongyait!

De hát kit illet első sorban a kezdeményezés? A miniszterium minden évben tesz ilyen sokat, társulatok próbálkoznak s miért van mégis, hogy nincsen eredmény? Mert nem lát a nép példát. — Nem a kisbirtokostól kell várni a kezdeményezést, hanem azoktól, akiknek bőséges föld jutott osztályrészül. A paraszt természetű konzervatív, újításokat nehezen fogad be, apái szokásait követi s széles barázdáján inkább panaszodik az adó ellen, minthogy a maga fejétől gyümölcsfával ültesse be a mesgyét. Példa kell! Akiknek pár száz holdnyi birtokuk van legalább is, — azok mutassanak példát. Az ő kötelességük ez! Ha példát, eredményt lát a világ, log menni utána maga is. A burgonyát annak idején fegyveres erővel kellett elterjeszteni, — ma van-e asztal, melyen elő nem fordul s egész néposztályok kizárólagos táplálékát képezi. Mennyi ezerféle alkalom kínálkozik, hogy gyümölcsfákkal gazdagítsuk a használatlan talajt. Mily temérdek a mód és irány, melyekben a gyümölcsöt értékesíteni lehet!

Ujhelyben a Long, Patakon az árterek, a holt Bodrog környéke, melyek ma jóformán csak a barmok s kőbor kuttyák birodalmi, micsoda óriási értéket képviselnek e tekintetben. Csodálkozni kell azon, hogy e tekintetben még biztatásra van szükség. — De a közöny, a közöny! Kezdené csak meg valaki, kinek elegendő földje van s kit ennél fogva a paraszt is figyelemmel kíséri, meg lehetne látni a fényes eredményt rövid időn! Ellenvetheti valaki, hogy „ellopják“ a gyümölcsöt. El ám, ha csak egy-két fa teng-leng a Bereken, de ha be volna ültetve a Bere, a mesgye, az árter, akkor nem lopnák el, s ha lopnák is, akkor is maradna. A hollandi nem búsul, ha kalapját tele szedi gyümölcseivel a vándor: a gyümölcsfa oly hálás, hogy bőséges felesleg jut a gazdának is még.

Népünk durva, igaz, de az általános fáulattés legyőzné ezt a durvaságot, mert bár letördeli az egyes fát a piacon pusztán rombolási vagyból, — akkor, ha mindenütt látna az elültetett gyümölcsfákat, nem tenné, mert szokottá válnék előtte a fa.

És a hatóságok is elhagyhatnák a nem-

A férfi hallgatott, szerette a nőt, de nem volt ereje így egyszerre, vaktában neki menni az ismeretlen életnek.

A leány folytatta tovább:

— Más is van, mi menni kész, szerelmünk eljuttott ahhoz a pillanathoz, a melyben egy harmadik is helyet kér kettőnk között. Ez az, a mi kényeztet engem, hogy elmenjek innen, hogy itt hagyjam e helyet. S neked jönnöd kell, nem mehetünk mi magunkra, kötelek vagy elkísérni titeket, mert te vagy az... apa.

A joggyakornok meredt szemmel, eisápadtan hallá az utóbbi szavakat s ráborulva kedvese vállára, mondá:

— Megyek, nikor indulsz...

— Holnap adom a birtokot, eladok mindent, négy nap múlva mehetünk. Te menj el holnapután... le ne! utánam egy nappal... igen! így jobb lesz? Aztán — miénk a világ!!

Megtörtént. Oda hagyta a kis házat, az anyja sírját, elvonta a kedves bútorokat s nem sokkal aztán elutazott.

Nem szült eneknek, nem búcsúzott senkitől. 100 frtet adott át a joggyakornoknak s egy nap múlva is utána ment.

A kis város pletyka züllépei szabadon működtek: világi tágya volt anyag, két hétig a rejtélyes elvadásról beszéltek. Nem bánták azok már, a féltáros kitarát előtűk gyönyöreit.

Az Andrássy-úton fogadták lakást. Telt a penzből bőven, 16 ezer forintjuk volt. Nem is gondoltak arra, hogy ez a pénz el is fogyhat még.

Naponta színház, mulatságok, vig élet. Sok pénz fogyott, de nem bánták: a joggyakornok előkelő társaságot szeretett volna, ezen a révén — gondolta — majd csak bejut valami zairósabb állásba. De ilyenek nem érintkeztek velők, meg sem látták őket.

Egy-egy néha, valahol künn a zöldben rá-rámolygott a szép Marira, de mert ott volt a szerető is, csak kacsintott egyet s odább ment vissza-vissza nevére.

A nő sürgette az összekelést.

— Nem akarom, hogy maitrössednek higgyenek — mondá.

S össze is keltek.

Úgy éltek, mintha szerelmük egészen új volna egymás iránt. Ugyanazok a gyermekes játékok, ugyanazon dédelgető kedveskedések: pedig imertek egymást már teljesen. Megszokták volt egymást, de azért még megvolt a szeretet. Elégge boldogok voltak arra, hogy ne lássák meg az élet viharait. Minek is? Volt még elég idő rá. A 16 ezer forint gyorsan apadt. Ekkor kisse összehúzták magukat: fajt elhagyni a szép szállást. Elmentek. Beköltöztek egy Damjanich-útezi kis házba, itt éltek elvonulva, de még mindig boldogan, még mindig szeretve egymást. A joggyakornok folyton állást keresett, de valami jót, pl. egy jegyzőséget. Le akarta tenni az ügyvédi vagy a bírói vizsgálatot, még nem tudta melyiket, de le akarta tenni. Épen ezért nem készült egyikre sem.

(Vége köv.)

Jenczi.

szervezője. Főszerkesztője s a lap tulajdonosa pedig Mauthner Odön, az Európaszerző ismert fővárosi magkereskedő. A lap figyelmes átolvasása után meggyőződünk róla, miszerint a magkereskedő nem eladandó portékája vásári tőrogaója gyantán akarja lapját kihasználni, hanem egyedül a mostohan álló, elhanyagolt magyar kertészeti szakirodalmat akarja vele pártolni, mely a nyugatomban vonult Bereczky Máté s az elhalálozott Villasi Pál után sajnálatra méltó lethargiába süllyedt. A czél elérésében az új vállalat maga köré gyűjtötte az országot, kertészeti szakirodalommal foglalkozó mindkét nembeli korifeusait. Hazánk kertészeti szakirói munkásságuk kifejtésében, mintha találtak adtak volna egymásnak „A Kert” hasábjain, mert a tartalom érdekességét valja. A munkatársak névsorában azt hiszszük hazánk valamennyi tollfogó elméleti s gyakorlati kertészei ott szerepelnek, s kiknek neve ott nincs, feltehető, hogy tévedésből maradt el onnan. A különben inkább tartózkodó szakírók e tömeges soraközösa egyrészt arra vall, hogy a lap Mauthner kezdeményezése által teremtetvén meg, a közbizalmat annyira bírja, hogy életrevalóságában senki sem kételkedik, másrészt a lap gyönyörű kiállítása és a sikeres szerkesztéshez összpontosított egyéb mozgató erők azt bizonyítják, hogy Mauthner kezdeményezése oly alapon indult meg, a minőt más factor széles e hazában megteremtteni nem volna képes. Fentebb azt mondtuk, hogy „A Kert” hazai szaklapjaink szalonlapjának igérkezik lenni. Alállításunk igazolásul szolgál, hogy a lap tulajdonosa a híros Gaucher-féle gyümölcsészeti mű színes képeinek kizárólagos reprodukálási jogát szerezte meg, a lap emek folytán több színes műmelléklet is hoz s úgy látszik a czinkografiát, mint a bünt perhorreszkálja s annak helyébe hazai művészek által vett gyönyörű kivitelű fametszetekkel kedveskedik. A kiállítás továbbá esmjaért a „Kosmos” műintézet szavatol. Öszinte örömmel üdvözljük kertészeti szakirodalmunk e derék előharcosát. — Kívánunk annak zavartalan, tartós boldog jövőt, melyet biztosan el is ér, ha a programjában kitűzött elvek mellett szilárdan megmarad. — Kertészettel foglalkozóink figyelmébe ajánljuk az új lapot, melynek kiadóhivatala mutatványszámot kívánatra ingyen és bérmentve küld.

— Az „iparosok olvasótára.” 4. 5. száma a Népszerű textiliparról rendkívül érdekes dolgozattal hoz. A textilipar egyrészt az állati, másrészt a növényvilágból nyert anyagoknak minő a gyapju, selyem, len, kender és juta feldolgozásával, az az fonásával s szövésével foglalkozik. Gyorsan fejlődő textiliparunk hovatovább szükségesebbé teszi azt, hogy minél többen megismerjék a számos különféle iparágak közül az iparnak ezen ágát is, melynek fejlesztésére hazánkban a legtágabb tér kínálkozik. Tudja mindenki, hogy a textilipar terméke a szövet, nemcsak mint ruházatunk anyaga hanem háttartásunkban is milyen fontos szerepet játszik egész életünkön át. Általános érdekű dolog tehát, ha nemcsak szakemberek ismerik és tudják, hogy a különböző czéljainknak megfelelő ruházati anyagaink honnan származnak, miből készülnek és milyen módon lett a juh a bundájából vagy a lenszárból a diszes mintákkal ellátott szövet előállítva; hanem mindenki szerez általános ismereteket felőle. Az I. részben a gyapju feldolgozásáról ir ügyes tollal Szegedi Árpád textilipari magamernők. Az iparosok olvasótára füzetenkint 30 kr. Kapható Lampel R. (Wodianer F. és fiai) könyvkereskedésében Budapestben.

Gondolatok.

A szerelemből kötött házasságok gyakran legteveshőbb szerencsések: az ember oly erős hévvel eped szerelem és igazi szerelem után, elvgre is a szerelem csak egy jó a többi között.

Mindig fiatalok vagyunk, míg fiataloktól szerettünk.

Minden háborúban az erősek és minden békében a gyöngék jönnek kormányra.

A politikai igazság ezer meg ezer elméleti könyvekben hirdették, de valójában csak a történet lapjain található.

Az épület alapja nem kevésbé fontos, mint maga az épület. Azon tettek, melyek századokon keresztül ragyognak, nem kevésbé fontos tettekben alapulnak, melyek évszázadok homályába temetvők.

Nemesített alma, körte darabja 15 krtól fölfelé, 6 éves vad-alma alany 100-a 5 frt. Tengeri, baraczk, mandula, birs, ringló drb. 15—20 kr. Oltott szederfa 50 kr. Fehér eperfa 5—10 kr. Szőlő kiváló fajokban gyökeres 3—5 kr. Zsálya drb. 5 kr. Rhabarbara drb. 10 kr. **100 darab** erfurti Spárga-gyök 1 frt 50 kr. Többször termő piros málna 50 kr. Szamóca 80 kr. Useresznye, ribiszke dugvány vessző 2 frt. Szőlő simavessző 80 krtól 1 frt. Borsosmenta gyökszelvény 50 kr. Román bab törpe, vese alakú, nagy, fehér, legtermékenyebb, literje 20 kr. Vadszőlő, Maroni megalkuvás szerint. Megszereshető Sárospatakon Gleviczky Sándornál, Vár 5. szám.

Sternberg Ármán és testvére
cs. és kir. szab. hangszer-ípar
B.-pest, VII. k., Kerepesi-út 36.
Saját gyártmányu, mindennemű hangszerek és azok kellekkel és alkatrészei. Mindennemű hangszerek és zenélő-művek javítása és bangolása szak-szerű pontossággal teljesítettik.

Legújabb! Legújabb!

INTONA

Elpusztíthatlan azéhangokkal, változtatható érez-játéklapokkal és korlátlan műsorral.

1 frt, a kótalapak darabja 30 kr. Megrendelések az árak előleges beküldése mellett vagy utánvétellel teljesítenek. —

A „Columbusz” című pamutost és czérnázást, erős és esengő hantog nyernék általa. Minden verőre bárki rábuzhatja és mindenkor le is buzhatja. Sohasem pusztul el. Ara a verőpálcákkal az utóbbiak minősége szerint 1.50, 2.—, 2.50, 3.— és 3.50. Külön a „Columbusz” verője párja 1 frt.

Képes árjegyzék: a) harmónikáról; b) mechanikai zenélő-művekről és zenélő-dísztagyokról; c) minden egyh. hangszerekről, hangszerelekről és húrokról külön kiadásokban ingyen és bérmentve küldetik.

Orvosi tekintélyek által kitűnőnek elismerve.

„RHEUMA-SZESZ”

biztos hatású külszer rheuma, csúsz s a test bármennemű szagattásai s fájdalmái ellen.

Ára 1 korona, erősebb üveg 2 korona 40 fillér.

Kapható a készítő WIDDER GYULA gyógyszerésznel
KIS-SZEBENBEN.

Sárospatakon: Trsztyánszky Károly, Szerencsén: Bóta Béla özvegye.
S.-a-Ujhelyen: Kinesessy Péter, Tokajon: Czigányi Béla,
Nagy-Mihályon: Tolvaj Imre, Varannón: Gáll Sándor.
Homonnán: Szekerák Ambrus

3—8.

urak gyógytáraiban, az összes fővárosi, valamint vidéki gyógytárakban.

Fog és fejfájást 5 percz alatt megszüntethetünk.

Butor eladás.

Vasárnap, azaz márczius hó 31-én, délután 3 órakor — két szoba-berendezésre való s eddig még használatban nem volt, új, elegáns butorzat s némi konyha-butor is — Sárospatakon **Phillipp Károly** uradalmi igazgató ur lakásának udvarán, árverés útján, szabad kézből eladatik.